

Mijn naam is Nina. Ik ben geboren en opgegroeid in de stad Kharkiv in het oosten van Oekraïne, niet ver van de Russische grens. In Maart 2022 – een paar weken na de oorlog – vluchtte ik van het oorlogsgeweld in en rondom Kharkov. Via Polen en Duitsland vonden wij ons vluchtoord in Dongen. Hier waren mijn moeder en ik ontzettend blij mee.

Wanneer mensen vroegen om mijn herinneringen van de dag dat de oorlog naar mijn huis kwam te delen, ging ik zitten en begon te denken. Het begon met beelden van die laatste gelukkige dagen, flitsen van blij momenten voordat ik wist dat de oorlog morgen zou komen. Van het leven toen ik niet besepte en geloofde, dat de oorlog naar mijn huis kon komen.

De eerste flits is een vorstige maar zeer zonnige februariochtend met een heldere kristallucht en sneeuw witte sneeuw die onder de felle zon alle kleuren laat schitteren. Ik loop door de stad en stop meermalig om foto's te maken van mijn favoriete plekken. Een rustige stad ontwaakt en ruikt als de geur van koffie in de ochtend. Ik hou van schaatsen en elk weekend breng ik door op een enorme ijsbaan op het centrale plein. De ijsbaan is de hele winter gevuld, het is groot en prachtig. Op die dag vierden we de 86ste verjaardag van de oudste kunstschaatsliefhebber met de hele ijsbaan. Het waren prachtige ontroerende minuten samen met onbekende mensen van 2 tot 86 jaar oud. Verenigd door liefde voor sport, liefde voor het leven en liefde voor onze mooie stad. We genoten van de eenvoudige en gelukkige momenten van ons leven in het hart van onze eigen vertrouwde stad.

De tweede flits, het is mijn ochtendcollege aan de universiteit. We bespreken de ontwikkeling van de regio Kharkiv - een slimme universiteitsstad met veel IT-bedrijven. Jonge mensen en studenten plannen hun toekomst en verbinden deze met de stad. Ambitieuze en moedige plannen, zoals waarschijnlijk alleen mogelijk is in je studentenjaren.

De derde flits, het is ochtend. Ik ga naar de regio om een klant te ontmoeten. Ik ben een kredietanalist en ik wil graag helpen bij het analyseren en ontwikkelen van het bedrijf. De klant is eigenaar van een familiebedrijf in de landbouwsector, ze telen gewassen. Hij heeft dit bedrijf zelf opgericht en is gepassioneerd over zijn werk en houdt van het land. Het is hem gelukt om een modern en succesvol bedrijf op te bouwen met een uitstekend team. Dit in een klein stadje genaamd Izyum in de regio Kharkiv. Het zijn hardwerkende mensen, ze bouwen met liefde aan hun huis, hun Izyum.

De vierde flits is een ontmoeting met vrienden. We hebben elkaar 20 jaar geleden ontmoet op onze eerste baan en zijn sindsdien onafscheidelijk. We brengen samen tijd door, reizen samen, vieren alle feestdagen samen en ondersteunen elkaar samen. Als iemand verdriet overkwam, werd het verdeeld over ons alle twaalf zodat het minder zwaar werd. Die avond kwamen we samen in een café, we praatten, lachten, de stad viel in slaap en maakte zich klaar voor een nieuwe dag.

Maar morgen was er oorlog.

Om 5 uur 's ochtends werd ik wakker van het geluid van explosies. Ik wilde geloven dat het een onweersbui was. Het leven stopte op 24 februari 2022. Mijn stad werd verwoest.

In de eerste dagen werden het centrale plein en de meeste administratieve gebouwen gebombardeerd. De stad was leeg en zwartgeblakerd. Er heerste een gevoel van bitterheid dat van binnenuit verscheurde, bitterheid dat iemand naar je huis kwam en alles vernietigde wat je vanaf de eerste dagen van je leven kende.

Op de derde dag werd onze universiteit gebombardeerd, evenals de meeste instituten en universiteiten in de stad. Er is geen plek meer waar we plannen maakten, en in plaats van een collegezaal... In plaats van een collegezaal is er niets, alleen de lucht.

Even later werd het bedrijf van de klant van de aardbodem geveegd, evenals het hele dorp van Izyum. Mensen die probeerden de stad te verlaten in hun auto's werden beschoten door het Russische leger vanuit de struiken. Ze schoten op mensen alsof het een schietbaan was. Veel auto's met dode, neergeschoten gezinnen bleven maandenlang op het veld liggen. En degenen die achterbleven en zich verstopten in de kelders van flatgebouwen werden gebombardeerd. 50 mensen kwamen om het leven op hetzelfde moment. Iemand die per ongeluk de straat opging werd gered, één persoon van het hele gezin, levend, maar ook dood. In Izyum hebben de Russen meer dan 1.000 burgers gedood. De stad is er niet meer. Alleen nog leegte en verdriet, verdriet voor allen die zijn gestorven en degenen die vele jaren verder zullen leven.

Later raakte het voedsel op. Het werd moeilijk om eraan te komen, medicijnen en essentiële babyvoeding waren verdwenen. Volwassen mannen huilden terwijl ze probeerden babyvoeding te vinden, anders zou het kind niet overleven. En om het te halen, in een andere regio, moest je onder beschieting gaan. IEMAND moest zijn leven riskeren. Mensen vroegen om hulp vanuit de hele stad.

Ergens was een gehandicapte die niet kon lopen alleen achtergelaten in het appartement, langzaam stervend van de honger zonder hulp.

Ergens stierf een patiënt zonder medicatie.

Ergens zat het dier dagenlang en wekenlang opgesloten.

Ergens vroegen ze om voedsel, op zijn minst wat brood voor de kinderen die zich verscholen in de kelder.

Mijn stad ging ondergronds leven, in de kelders.

Mijn stad is veranderd in een kaart van menselijk verdriet in één bonzende pijn.

Hulpkreten kwamen uit alle hoeken. Het was hartverscheurend.

Oorlog voelt alsof je alleen bent in de wereld. Jouw eens zo grote wereld krimpt tot slechts enkele tientallen centimeters. Je bent alleen in je kleine hoekje en alle raketten zijn alleen op jou gericht. Aan de ene kant staan alle bommen en vijanden, aan de andere kant sta jij, alleen. En dag en nacht veranderen in wachten op het moment waarop jouw wereld zal instorten. Wanneer gevechtsvliegtuigen over het huis vliegen, lig je op de grond met ingehouden adem en wacht je, je wacht op de donderende explosie zodat je weer kunt ademen. Je hebt het overleefd, maar voor iemand anders betekent dit onherstelbaar leed.

En het ergste is dat er steeds minder vrienden zijn. Elke dag wordt het aantal dat voorgoed zwijgt groter. Er was angst om degenen te bellen die ik al lange tijd niet had gesproken, misschien zouden ze niet meer antwoorden. Ik ben onlangs teruggekeerd uit Oekraïne. Mijn Oekraïne is gewond, mensen zijn gewond. We leren kinderen hoe ze op een juiste manier moeten reageren op mensen die geen benen of armen meer hebben. De grond is gewond, bezaaid met mijnen en fragmenten. Onze steden zijn gewond. Veel steden bestaan niet meer, en misschien zullen ze ook nooit meer bestaan.

De hele wereld verwelkomt de tweede lente, maar februari 2022 is nog niet voorbij voor ons. We leven er allemaal in. Onze grootste droom is dat de winter eindigt. De langste winter in ons leven. Deze winter duurt al 434 koude dagen.

We moeten onthouden dat niets vanzelfsprekend is. Wees je elke dag bewust van je vrijheid en dagelijkse geluk, zelfs al is het maar voor een moment, en beschouw het niet als vanzelfsprekend. Juist door de vrijheid en het geluk van elke dag niet als vanzelfsprekend te beschouwen, herinneren we ons met dankbaarheid al die mensen die hun leven hebben gegeven voor onze vrijheid en geluk.

Bedankt voor het luisteren naar mijn verhaal.